

A csillagok fenn az égben, vonulnak a messzeségben,
Szép sorjában, sorra rendre, haladnak a néma csendben.
Milyen mágnes vonzza őket, a soha el nem érhetőket,
Nem fáradnak, nem pihennek, örökösen mennek, mennek.
Nem rohannak, nem versengnek a kijelölt pályán mennek,
Nem rohannak, nem versengnek a kijelölt pályán mennek,
Benépesítésre az eget, elbűvölve embereket.
Bár csak mi tudnánk úgy élni, egymás mellett így elférni,
Járjuk mi is e földet, tengert, mit az Isten nekünk rendelt.
Utunk során kevés béke, elfolyik sok ember vére,
Mert a kapzsiság, háborúság vezérli az ember útját.
Az irigység a lélekbe, bele nő, mint a gaz a kertbe,
Az oka annak nem csekélység, a népek közti nagy különbség.
Némelyeknek oly vagyona, hogy fél országot eltarthatna,
Sokan mások éhgyomorral, küszködnek a sok-sok gonddal.
Oly nagy a szakadék a népjólét között,
Mint a fénylő napkorong és a jég üstökös között.
De nem is vagyunk csillagfények, nagyon is esendő lények,
Rövid az idő, míg ragyogunk, a földgolyó rabja vagyunk
Vagyunk konok makacs lények, korántsem az égi fények.